

DISSERTATIO JURIS PUBLICI

DE

COALITIONE
NE DIVERSARUM
GERMANIAE
REGIONUM,

QUAM

ASSISTENTE DIVINA GRATIA
In illustri Academia Marburgensi,

PRÆSIDE

Viro Nobilissimo Amplissimo & Consultissimo

DN. JOH. WILHELMO

Waldschmiedt /

U. J. D. Profell. Juris & Philosoph. Pract. Ordinario

h. t. Academiae RECTORE Magnifico,

Præptore ac Patrono æternum Venerando,

Publicæ disquisitioni

Ad Diem XV. Martii MDCCXIV.

IN AUDITORIO JCTORUM

submitter

A. & R.

JACOBUS ECK, Colonienfis.

Marburgi Cassorum, Typis Henningi Mülleri, Acad. Typ.

6
860

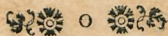
1714, 1.

DEO
PARENTIBUS
COGNATIS
PATRONIS atque AMICIS
SACRUM ESTO.

❁ ○ ❁

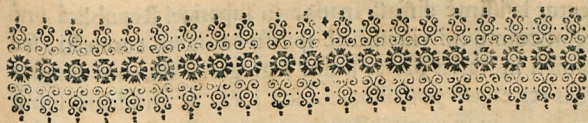
PRÆFAMEN.

JUs Germaniæ Publicum, universum Imperium attingens serò pro dignitate suâ excultum, ast senius multò & necdum satis jura, quibus singulæ Regionibus utuntur, exposita reperiuntur; Sicut etiam primi illius cultores necessariis adminiculis destituti fuère, ità quoque, qui primi de his Germaniæ Regionibus quidquam literis prodiderunt, solius Romanæ Jurisprudentiæ cognitione imbuti, quod ullibi de Jurisdictione ejusque indole in foro Romano legerant, Regionum Dominis, earumque sublimi potestati nefariò ausu applicarunt. Propriùs ad fontes genuinos accessit *Andreas Knichen* editò tractatu *de Jure territorii, & de regio ac sublimi territorii jure*, ipse tamen multa immiscens aliena, & præjudiciis ex antiquò Rom. Reip. statu assumtis se abripi passus. Insecuti alii, sub titulò *regalium* argumentum hoc occuparunt, ast constitutioni merè locali, eique extraneæ, 2. *Feud. 56.* incautè nimium adhaeserunt. Demum huic J. P. parti duorum illustrium Virorum *Seckendorffii & Ludolphi Hugonis* insignia scripta plurimum lucis foenerarunt, quorum ille quidem in libro *Teutscher Fürsten Staat* Principatuum conditionem sigillatim aperit, multaque utilissima instituta suggerit; Hic in Dissertatione, *de Statu regionum Germaniæ*, varias earum species, Ordinum Imperii originem ac progressum superioritatis territorialis indolem & partes, formam regiminis in Principatibus ac Civitatibus, defecato judicio & summâ cum circumspectione solidè describit. Horum merita non exæquavit, suâ tamen lau-

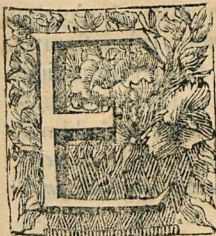
de haud defraudandus est Mylerus ab Ehrenbach/ inprimis
quod librum de Princip. & Stat. Imp. attinet. De scri-
ptis personatis, sed diversi ponderis, Relfensio Heromont.
de summâ Princip. Germ. potestate, & Caesar. Furstnerii de
Jure suprematis dicere nunc non vacat. Promiserat equi-
dem Conringius de Region. Germ. librum singularem,
verùm morte Viri incomparabilis ejus expectatio inter-
cidit. Ut tamen hâc spe nos frustratos æquiore animò fe-
ramus, Dissertationes hujus argumenti à B. Dn. Hertio
editæ, solidâ eruditione referatæ efficere valent. Aliorum
merita recensere nunc non licet; Quin potius ad propo-
situm nostrum propius accedimus. Selegimus nimirum
argumentum Commentationis Academicæ, quod & ma-
jorem Imperii Remp. & simul ipsas Germ. Regiones re-
spicit, ad quod excolendum, præmissâ non ità pridem
Dissert. Polit. præliminari de Coalit. diversarum Civitatum,
dum ad ipsum thema Juris Publici progredimur, de coal-
itionis justitiâ intuitu jurium Germ. Publicorum; De formu-
lis coalit. diversis; De causis eam inducentibus. De firma-
mentis coalit. ejusque effectibus, tam intuitu majoris Reip.
quàm singularum Regionum habitâ ratione, tum & de con-
trariis, an scil. & quomodò ità coalitæ Regiones iterum dis-
solvî queant, aliquot speciminibus differere nobis consti-
tutum. Eam verò cautionem ubique adhibebimus, ut
intra stateram subsistamus, & in iis quæstionibus, quarum
disceptatio adhuc sub judice versatur, recensio tamen ob
argumenti connexionem omitti non potest, modò pror-
sus innoxio versetur, controversiæ statum & argumenta
utriusque partis, debitâ modestiâ exhibeamus, sententiæ
ferendæ facultate, iis ad quos pertinet in solidum relicta.
Annuat propositò Deus propitius, faveatque Lector!

DISSER.

DISSERTATIO JURIS PUBLICI
 De
 COALITIONE DIVER-
 SARUM GERMANIÆ RE-
 GIONUM.

§. I.

EX quo Germania univēsa, cū pri-
 mitus communi publicæ rei vinculo
 non cohæsisset, in unum quoddam
 civile corpus coaluit, varias equi-
 dēna mutationes ac vicissitudines
 experta, non aliam tamen majorem
 rerum commutationem unquam
 subiit, ac postquam eminens illa
 potestas, Superioritas Territorialis,
 quā Regionum Domini polleat, ad suum fastigium per-
 venit. Cū enim antea universum Imperium, unā Re-
 publicā animatum, territoria quæ continebat, regimine
 subalternō, eoquē ministeriali administrasset, abhinc in
 partibus ejus complura quasi peculiaria Regna ac Respu-
 blicæ exorta sunt (a) quæ tamen simul in Rempublicam
 communem, sed ab ipsis distinctam conspirant. Indeque ad-
 huc hodie Imperii Germanici, quæ nunc eō nomine cen-
 sentur

A

sentur

sentur latissimè diffusa spatia, in superiori Republicâ unò velut communi vinculo ac spiritu equidem connecti, sed tamen in varias partes simul segregari, quarum singulae suas res atque possessiones, sua jura, & quoddam suum *noalrevua* in se complectantur, notius est, quàm ut multis hic probari debeat; Et eò, ut alia nunc omittamus, duplex ille respectus pertinet, quò Ordines Imperii vel ut unum corpus, vel intuitu jurium suorum, quæ cum majori Republicâ nihil commune habent, ut singuli, in ipsis LL. Publicis, considerantur. (b) Has Imperii partes *speciales Respublicas* insignivit Hertius. Aliis *Statûs* audiunt *die Reichs, Staaten* / verùm in usu Juris Publici nomen *Statûs* ad Jus ipsum, ac personas eòdem gaudentes frequentius applicatur, & sic non adeò latè patet, ut omnes Imperii partes immediatas comprehendat. Ludolphus Hugo, eas *Regiones Germaniæ* concinnè satis insignivit, quatenus non solum territoria, sed & res ac personæ inibi comprehensæ hoc nomine denotantur; (c) Ejus vestigiis & nos jam insistimus ipsasque Regiones describimus, quòd sint *partes Imperii immediata, ac superioritate territoriali instructa; eòq; libera; nisi quatenus communi Imperii Reip. subjecta.* (d)

(a) Quod Regiones Germaniæ ad instar peculiarium Rerump. se habeant, eruditè probat prælaudatus Hugo *de Stat. Reg. Germ. cap. 2. §. 4. & seq.* Et H. Conringius *ad Lamp. p. 3. c. 5. §. 1.* disertè affirmat: *Principatus Germaniæ parva & nonnihil imperfecta regna esse.* Idem *d. l. ad §. 26.* addit: *jam ab aliquot seculis singulos Principatus, si tenuem feudi nexum excipias in totidem ferè libera regna evasisse.* Quod peculiaries quasi civitates constituent, agnoscit Schilter *Inst. Jur. P. Tom. I. lib. 2. tit. 1. §. 2. & Exercit. de Jure peregr. §. 12.*

(b) Vid. Instrum. Pacis Westph. *art. V. §. 52.*

(c) Conf.

(c) Conf. Hert. de *special. Imp. Rebusp. Diff. l. §. 1.*

(d) Conf. Hert. *d. l. §. 2.* ubi evincit, nec iuxta regionum magnitudinis, nec juris sessionis ac voti in Comitibus, in hac descriptione mentionem requiri.

§. II. Quibus verò gradibus hæc mutatio ad complementum processerit, quò tempore illud contigerit, ut hîc disquiramus, instituti ratio non permittit, & alibi, quid sentiamus, prolixè jam professi sumus. Quin potius (quod ille, apud Tacitum (e) aliò quamvis in sensu agebat) *memores temporum, quibus nati sumus, quam Civitatem majores instituerint, presentia tantùm sequimur*; atque adedò Regiones, ut animatas superioritate territoriali (quæ summæ potestatis analoga, & inveteratæ possessionis, defensionis legitimæ in tantis Imperii turbis, pactio-num, confirmationis ac munificentæ Cæsareæ, aliisque legitimis titulis munita est) hîc intuemur. Sicut autem omnium in hóc mundò sublunari parva initia, quæ deinceps multarum accessione partium, sensim augentur, & incrementa capiunt, paulatimque juncta firmius coherent. Ità non secus Principatuum, aliarumque Germaniæ Regionum complures, modicis opibus primitus fundati, postea firmati ac vehementer aucti, suis jam & validis mole viribus sustinentur. Quòd verò ea, quæ sub universali v. c. Ducatù aut Principatù territorio hodie comprehenduntur, non unius conditionis sint, nec singulæ illius partes unò eòdemque titulò possideantur, aut primitus acquisitæ sint, nemini ignotum. Sæpius enim Regioni, feudali vinculò Imp. & Imperiò obstrictæ allecta nonnulla, titulò particulari accedunt; Usuvenire etiam solet, ut utraque per incorporationem jungantur & sub universâ Principatù investiturâ comprehendantur.

tur. Aut novus planè ex pluribus Regionibus fit contextus. Quin & variis ex causis aliis, diversisque sub formulis Regiones antea distinctæ sub unò communi Dominò, vel in perpetuum, vel ad tempus conjunctæ reperiuntur, aut noviter adhuc conjunguntur; Eoque Regiones Germaniæ, cum insigni rerum & jurium differentiâ, eam mutationem subeunt, quam *coalitionis* nomine hic designamus, & cujus intuitu præsentem operam suscepimus.

(e) *Lib. IV. Histor. cap. 26.*

§. III. Ex ipsò argumenti selectu, de *coalitione diversarum Regionum* conceptò, ut & ex hæcenus dictis facilè jam apparet, ab institutò nostrò planè alienum esse, ut hîc expendamus quâ ratione populi Germaniæ validissimi, suam quique Civitatem seorsim habentes, in unum paulatim corpus coiverint, ac demum Carolus Magnus ad res maximas, à Divinâ providentiâ, novum orbis Europæi habitum moliente destinatus, sub communi unius Francici regni Republicâ Germaniam universam cum Galliis complexus sit. Nec magis ad scopum nostrum pertinent, incrementa ac decremента, quæ Germania, ex quò à reliquis, regni Francici partibus separata, sensit. Pari ratione huc non spectant vincula illa quibus major Imperii Respublica in universum continetur. Nec illam *coalitionem* attendimus, quâ feuda Imperii aperta, eidem incorporanda sunt, cujus tamen non aliud succurrat exemplum, quam Adolphi Imp. Misniam anno 1292. ad corpus Imperii revocantis. (f) Quin potiùs ad Regiones ipsas, in personâ communis Rectoris per modum successione singularis, *coalescentes* unicè intenti sumus.

(f) Vid. Trithemii *Chron. Hirsang.* ad d. ann. Add. Conring. ad *Lampad.* p. 2. §. ult.

§. IV. Eam

§. IV. Eam verò, quam diximus *coalitionem* jam porrò describimus, quòd sit *Diversarum Germaniæ Regionum*, quarum singule hætenus seorsim suos Rectores habuerant, sub unò communi Rectore ac Domino, legitime facta *conjunctio*: Pro ejus intellectu, omnia illa repetita volumus, quæ de nomine *coalitionis*, ejusque ambitu, in *Diss. pralim.* adduximus, & prout ibidem monuimus, nos quoad personam communis imperantis, unitatem potius moralem quàm naturalem designare, ità eòdem in sensu unius Rectoris & hìc mentionem fecimus. Prius verò quàm ad alia pergamus, illud adhuc præmittendum censemus, quòd passim equidem, in Decisionibus, aliisque Scrip̃s JCorum (g) Practicis, quæstiones ad hanc materiam pertinentes non motæ solum sed & diffusè sæpius pertractatæ inveniuntur; Fritschius etiam in peculiari tractatu de *unione ac incorporatione bonorum, imprimis provinciarum*, tum & *Itterus de Feudis Imperii* ejusdem argumenti complura collegerint; Verum sicut priores à fontibus genuinis ad lacunas ut plurimum diverterunt, & in argumento, intimiora Jprud. Publicæ adyta pervadente, rationes decidendi, ex fontibus Juris Romani sine delectu assumerunt, aut in cœcò auctoritatis præjudiciò acquieverunt; ità posteriores quoque non stipulas solum ad spicilegium, sed potius uberrimam mæssè aliorum industriæ adhuc reliquisse, quilibet facillè deprehendet.

(g) Eorum loca diligenter consignavit Strauch. de *opignorat. rer. Imp. §. 46.*

§. V. Ad ipsam thematis evolutionem pergentibus, ex præscriptâ methodi Lege, nunc primò locò dispiendum venit, an publici Juris rationi *coalitio diversarum Germaniæ Regionum* conveniat? In cujus dijudicatione, si
ad

ad primordia Reip. Germanicæ ascendere vellemus, latissimus se nobis aperiret dicendi campus. Etenim jam tum sub Regibus Francorum, stirpis Merovingicæ Ducum potestas in tantum crevit, ut uni plures Comitatus subijci cœperint, idque notissimus Aimoini (b) locus, inprimis evincit, ubi *Pipinum Grifonem Ducum more duodecim Comitatus donasse*, memorat. Et quanquam Carolus M. fractis magnis ac formidandarum opum Ducatibus, singulos in plures Comitatus descriperit, nullique Comitum, nisi qui in confinio Barbarorum constituti erant, plus quàm unum Comitatum concesserit, (i) sub ejus tamen posteris, Comitatus denuò in Ducatus redigi cœperunt, eoque potentia creverunt, ut postremis familiae Carolingicæ temporibus, universa Germania in solos quinque Ducatus divideretur. (k) Verùm à fiduciariâ illius avi Ducum & Comitum potestate, ad præsentem Germaniæ statum nihil hæc in parte inferri posse, quilibet facile intelligit. Indeque nec de conjunctionibus plurium Episcopatum, quæ hæc ætate contigerunt, quidquam addimus. Quin potius ad illa tempora pergimus, quibus Procerum potestas majori specie se ostentavit, ac tandem ad fastigium suum pervenit.

(b) *Lib. IV. Hist. cap. 4. ad ann. 748.* Quando autem Pithœus *L. I. Advers. cap. 8.* Freherus ad *Petr. de Andlo Lib. II. cap. 11.* aliique perpetuum fuisse, ut singulis Ducibus duodecim Comites subessent, exinde evincere conantur; Eos complura Gregorii Turon. loca, ut *Lib. II. c. 20. Lib. VIII. c. 18. & 26.* aliaque illius avi monumenta satis refellunt, vid. Dad. *Alteserra Lib. I. de Duc. & Com. Gall. c. 4.* Pontan. *Lib. VI. Orig. Franc. cap. 13.* Ut planè causam non habuerit Goldastus in *Animadv. ad Eginb. vitam Car. M. cap. 6.* (quarum editionem Cl. Dn. Schminckio debemus) cur in eandem sententiam alia Aimoini loca interpolaret. Add. Bignon. ad *Form. Marculfi Lib. I. cap. 8.*

(i) Vid.

(i) Vid. Monachus San-Gallensis *Lib. 1. de gest. Car. M. cap. 14.* ubi hoc institutum, pro ratione illorum temporum, eximè laudat. (k) Vid. Luitprandus *Lib. 2. Hist. cap. 3.*

§. VI. Cum autem Germaniæ Regiones, diversis nominibus ac titulis distinguantur, ac vel Principatus, vel Comitatus vel Baronatus vel Civitates Imperiales audent; quin & reliqua Imperii Membra immediata, ut ut jus Comitiorum obeundorum non habeant, indeque nec in Ordinibus Imperii censeantur, *coalitionum* exempla nobis prabeant; Ideò primò locò, quid in genere ad quæstionem propositam respondendum sit, dispiciemus, abhinc verò specialia nonnulla subjungemus. Et quidem Imperii statum paulò penitius introspectenti, *Coalitionem diversarum regionum* licitam regulariter dicendam esse, facile apparebit. Prout enim Jus Germaniæ Publicum & scriptis LL. & observantiâ Imperiali (l) continetur, ità hujusmodi conjunctionibus nulla lex Imperii nominatim obstat, quotidiana verò & satis diuturna observantia easdem luculenter potius confirmat: Ipse Conringius, ut ut huic causæ non adèd faveat, (m) fatetur tamen, *licentiam variarum provinciarum in unum corpus congerendarum, nullis unquam Legibus coarctatam fuisse.* Sanè Regionum Domini & titulis & insignibus plurium territoriorum liberè utuntur, & si *coalita* Regiones feudales sint, ab Imp. earum nomine investiuntur, ipsaque suffragia in Comitibus pro numerò, junctorum etiam territoriorum multiplicantur. Præterea & illa huic causæ, suò modò, patrocinantur quæ de conjunctione plurium regnorum ejusque moralitate apud Grotium *d. J. B. & P. L. II. c. 9. §. 9. aliosq.* legimus. Fieri tamen potest, ut pacta renunciativa, aliæque justa impedimenta, *coalitionibus* obstant, & sic, quæ supra in regulâ diximus, officium suum perdant. (l) Cu-

(l) Cujus intuitu Henricus IV. Imp. apud Krantz. *Saxon. Lib. VI. Cap. 46.* ajebat: *Veteres approbamus, et tenemur, Imperii nostri consuetudines: quocirca major, an minor, aequo nobis discrimine est:* add. *Radev. de Gest. Frid. Imp. Lib. I. cap. 16. Kulpis. de Observant. Imp.*

(m) *Ad Lampad. P. II. in fine & P. III. cap. 5. §. 5.*

§. VII. Sed in dijudicandâ *Coalitionis* legalitate ad ipsas Regionum species progredimur. Cum autem Principatus in Electorales & non Electorales, utrique in Ecclesiasticos ac seculares dividantur, Electoratus, primò locò, quod attinet, gravissimâ & multiplici Dd. dissensu involuta quæstio obvenit, an unus Princeps plures Electoratus simul tenere possit? Circa quam, dum supra factæ professionis memores sumus, LL. Publicis rem non æquè defnientibus, aliorum sententias referre nobis sufficit. Et quidem *Limnæus* (n) in propositæ quæstionis evolutione reliquis prolixior, collatis rationum momentis affirmativam non obscure amplectitur. E contrario *Fritschius* (o) totus in cò est, ut negativam adstruat. Alii, mediam viam eligentes, distinctionibus rem conficere tentant. Hos inter, nonnulli Archiofficium territorio Electorali, cohærens, ab ipsò territorio secernendum putant, ita ut hoc quidem, illi, qui ex justâ successione, jus quæsitam habet, auferri nequeat, illud verò cum aliò Archiofficio in eadem personâ consistere haud possit, sed tali casu existente, alterutrum ut vacet, necesse sit (p) tum & dispiciendum esse, an combinatio Electoratum ex jure, vigore successionis quæsitò, an ex spontaneâ Imp concessione & investiturâ contingat. (q) Reliqui, conjunctionem futuram à jam factâ, (r) simulque quæstionem consilii, à quæstione Juris secernunt. Verùm nobis hic ἀπέχου constitutum est. (s)

(n) *Tom.*

(n) Tom. I. Addit. ad Jur. Publ. Lib. III. cap. 7. pag. 349.

(o) Volum. II. Exerc. 7. P. 3. in append.

(p) Vid. Cocceji 7. P. Cap. XIV. §. 18.

(q) Conf. H. Hermes Fascic. 7. P. cap. 14. num. 26.

(r) Et ita Linnæus quoque suam sententiam d. l. temperat.

(s) Quod etiam facit Schwveder. 7. P. p. 2. §. 2. cap. 3. §. 9.

ibique allegatum Schützium. Conf. tamen, quæ in effectibus coarctat, dicentur.

§. VIII. Quoad Principatus Ecclesiasticos, (sub quibus Archiepiscopus, Magisterium Ordinis Teutonici, Episcopus, Magisterium Ordinis Johannitici, & Abbatia Principales continentur) eorum coalitioni Pontificum Constitutiones, ac Conciliorum decreta, per plura equidem secula restiterunt. Ità jam Seculo XII. Alexandrum III. in Synodo Romæ congregatâ decrevisse, *ne quis duas simul haberet Prælaturas, si quis verò haberet, alterutram resignaret, indeque Ulricum à Degerfeld Abbatem Sangalensem ac Episcopum Curientem coactum fuisse, ut retentâ Abbatia, Episcopatum resignaret*, testatur Bruschius. (1) Idemque non solum in Concilio Lateranensi sub Innocentio III. annò 1215. habitò, disertè cautum, sed & serò adhuc in Concilio Tridentinò (u) repetitum fuit: *ne quis in posterum duo beneficia Ecclesiastica, duosq. Episcopatus possideat*. Indeque prælaudatus Bruschius, postquam (v) memoraverat, Albertum Archiepiscopum Magdeburgensem in Archiepiscopum Moguntinum quoque electum fuisse, addit: *Sic unus duabus Archiepiscopalibus sedibus simul gubernandis, consensu Leonis X. præfectus est, quod hæcenus inauditum erat, & nulli unquam Principi contigerat*.

(1) In Catalogò Episc. Curientium ad ann. 1182. Joannis Gualterii (sub quò nomine Janus Gruterus latere voluit) Chron. Chronic. insertò.

(u) Sess.

(*) *Seff. XXIV. Decret. 17. Add. c. 1. 2. 3. C. 21. Q. 1. & sequ. Q. 2. c. 3. Cap. 54. X. de elect. & elect. pot. cap. 28. X. de prabend. ubique Gonzalez, qui Conciliorum decreta longâ serie ibidem exhibet, ac inter alias prohibitionis rationes & hanc refert, quod, quemadmodum haud liceat, duas uxores eodem tempore habere, ita nec duas Ecclesias simul obtinere, cum inter Ecclesiam & suum rectorem spirituale matrimonium contrahatur.*

(v) *In Catal. Episcop. Mogunt. ad ann. 1514. d.l.*

§. IX. Enimverò & in remotioribus seculis, sanctiones istæ non ubique adeò rigidè observatæ fuère, Præterquam enim quod ipsi canones certos casus excipiunt, in quibus plura beneficia in unâ personâ concurrere possint, ut, si quis unum in titulum, alterum in commendam habeat, aut plura beneficia ità coalescant, ut planè uniantur, & alterum alteri incorporetur, aut denique beneficia cumulata tenuè & modicum emolumentum ferant, (vv) Episcopatum aliarumque Regionum Ecclesiasticarum, sub unò capite junctarum, & ex illò ævò, aliqua ut ut rariora, exempla supersunt. Ita diplomati Friderici II. anni 1220. apud Wilhelmum Hedam (x) *Conradum Messensem & Spirenses Episcopum, Imperialis aula Cancellarium* subscripsisse legimus, Archiepiscopum Coloniensem simul Episcopum Paderbornensem fuisse ad ann. 1496. memorat Trithemius. (y) Henricum Archiepiscopum Bremensem, simul Monasteriensis Episcopatum obtinuisse ad ann. 1476. refert Stangefolius (z) Cardinalem Leodiensem, tribus Episcopatibus regendis jam præpositum, in Episcopum Ultrajectivum multorum votis expetitum fuisse, idem Heda (.) memoravit. De ipsâ quoque Concilii Tridentini, supra memoratâ sanctione Paulus Sarpius (b) annotavit: *Dello statuto dell' unita, o al più della dualità de Beneficii, da ogni persona savia fu giudicato, che questo seculo*

cula non ne era degno, & che non sarebbe servato, se non in qualche miseri. Addit Sfortia Pallavicinus: (c) hec in Concilio quidem statuta fuisse, sed manus Pontificis hoc ipsò ligatas non esse, eumque auctoritatem habere sanctiones Concilii relaxandi, Sed quicquid sit de istis Pontificiis sanctionibus, certè observantiam Imperialem quod attinet, è duobus proximè elapsis seculis, ejusmodi conjunctionum in Germania factarum, frequentissima prostant exempla, qualia Imhofius (d) annotavit, & nos alià occasione pluribus referemus. Illud verò ex prisco more adhuc superest, quod unius Ecclesie Episcopus, in alterà sine indultu Pontificis eligi nequeat, sed postulari debeat, eoq̄ue dispensatione Pontificis indigeat. (e) Quæstionem consilii, quam circa conjunctiones Regionum Ecclesiasticarum movet Conting, (f) infra expendemus.

(vv) Vid. Gonzalez ad d. c. 28. X. de prabend. num. 12.

(x) In Historia Ultraject. pag. m. 213.

(y) In Chron. Sponheim. ad. d. ann.

(z) Lib. III. Annal. Westph. apud Hertii m d. Diff. 2. §. 39.

(a) in allegatâ Hist. Ultraject. pag. m. 329.

(b) Hist. del Concil. Trident. Lib. VIII. pag. m. 811

(c) Hist. Concil. Trident. Lib. XXIII cap. 11. num. 6. quam rectè verò hoc scribat Pallavicinus, hic examinae non vacat.

(d) In Nor. Proc. Imp. Lib. III. cap. 14 & passim.

(e) Vid. Hert. Tom. II. Opusc. pag. 465. & seq. Quod autem non obstante conjugii spiritualis ratione, Pontifex hic dispensare queat, de eò prælaudatus Gonzalez. d. l. Non tamen inde inferas, quod sicut in pluralitate uxorum, qua juri Divinò repugnat, Pontifex dispensare nequit; ità nec in beneficiorum pluralitate; Nam equiparatio ista, non in omnibus procedit, cum vinculum hoc spirituale, non conjugium sed quasi dicatur, unde cum pluralitas uxorum juri divino contraria sit, beneficiorum verò pluralitas

litæ juri positivò tantùm adverfetur, idè in polygamiæ carnali Pontifex difpenfare non poteft, bene tamen in fpirituâli.

(f) in *Differt. de Conftitut. Epifcop. Germ. S. 90.*

S. X. Eâdem observantiâ Imperiali conjunctio Regionum secularium cum Ecclesiasticis dudum firmata fuit. Ex quò enim civilis gubernatio Episcopis concedi cœpit, (g) sub titulis secularibus, non solum in suis Episcopatibus secularis potestas ipsis tributa fuit, (h) sed integras etiam Regiones profanas deinceps obtinuerunt. Quâ ratione Otto M. Fratri suo Brunoni, (i) Archi-Episcopò Colonienfi Ducatum Lotharingæ concesserit, suòque exemplò, ut idem facerent, successoribus auctor fuerit, notius est, quàm ut multis hic commemorari debeat. Quomodo partem Ducatûs Westphaliæ & Angriæ, post Henrici Leonis proscriptionem, Fridericus I. Imp. Philippò Archiepiscopò Colonienfi & successoribus concesserit, ex ipsò diplomate, quod Gelenius (l) exhibet, apparet; Ex eòdem Gelenio & alia incrementa secularia, quæ terris Archiepiscopalibus accessere, cognosci possunt. De Comitatu Lossensî Episcopatu Leodiensî conjunctò, memorabile diploma suò locò producemus. Ex recentiori ævò Regionum Ecclesiasticarum & secularium sub uno capite junctarum, complura quoque suppetunt exempla; Quorum recensum tunc instituemus, cum formulas *coalitionum* diversas enumerare, & singula exempla ad suam classẽ revocare dabitur. Illud vero hoc in locò prætermittere haud possumus, circa questionem an Princeps, aliave persona Ordinis Ecclesiastici, in Regione seculari quæ feudum Imperiale, jus succedendi, sibi asserere, eaque ratione *coalito*, diversarum hujusmodi Regionum in personâ commu-

communis Domini, contingere possit? non unum dubium subnatum esse. Etenim non solum in Aurea Bullâ *cap. 7. §. 2.* discretè cautum, ut in Electoratu successurus sit Laicus, sed & in Jure Feudali Alemannico, *cap. 1. §. 4.* cui hæc in parte Longobardica Feudorum placita *2. Feud. 30. & 36. §.* qui clericus exactè consonant, Clerici à successione feudali nominatim excluduntur. Enimverò, cum nemo rerum Imperii tam imperitus sit, qui nesciat, quod Episcopi, aliique Ecclesiastici Imperii Proceres, appellationem à functione muneris Ecclesiastici retentam quidem sortiantur, simul tamen Personam secularem sustineant, indeque vulgatum verbum sit, Episcopos Germaniæ non tantum ut Ecclesiasticos, sed etiam ut Prophanos Principes spectari, ac duplicem hodie personam sustinere, *(m)* observantiâ quoque Imperiali, in tantâ exemplorum frequentia, res ferè definita sit, dubia illa facili negotio expediri possunt. *(n)* Denique, ceu singulare, observavit Sixtinus *(o)* *Episcopalem dignitatem præ secularium Principatum dignitate in eò quoque eminere, quòd hi titulis Episcoporum postponantur, idque etiam fiat in secularibus Principibus ad Episcopalem dignitatem erectis, nisi sit Archiducalis dignitas, qua Episcopali præponi soleat. Quod si verò Comites vel Barones Episcopi sint, nulla tunc Comitatus vel Baronatus in titulis fiat mentio, de quò aliò in locò, ubi de effectibus coalit. quoad titulos & insignia agendum, plura dicemus.*

(g) Vid. Hertii *Dissert. de orig. & progressu special. Imp. Rerump. §. 5. 6. 7. 16.*

(b) Vid. Cocceji *7. P. Cap. XIX. Sect. I. §. 14.* quem locum alibi pluribus expendemus, ubi quoque de Episcopo Herbipolensi & titulò Ducis Franconiæ dicemus.

(i) De cujus laudibus vid. *Wutichind. Lib. I. annal. ibique Meibom.*

(k) Vid. *Magn. Chron. Belg. pag. 80.*

(l) De admirandâ sacrâ & civili magnitud. *Colonic Agripp. Lib. 1. Synt. 7. pag. 73.* Et quoniam hoc diploma in seqq. nobis denuò usitauerit, id ipsum hic inferemus.

In nomine Sanctæ & Individuæ Trinitatis: Fridericus Divinâ favente Clementiâ Romanorum Imperator Augustus. Quoniam humana labilis est memoria, & turba rerum non sufficit: prædecessorum ætatis nostra, Divinorum Imperatorum & Regum decrevit auctoritas, literis annotare, qua suentium temporum antiquitas à notitiâ hominum consuevit alienare. Proinde tam presentium quam futurorum imperii fidelium noverit universitas, qualiter Henricus quondam Dux Bavaria & Westphalia, eo quod ecclesiarum Dei & Nobilium Imperii libertatem, possessiones eorum occupando, & jura eorum imminuendo graviter oppræsserit. Ex instanti Principum querimoniâ, & Nobilium plurimorum; quia citatione vocatus Majestati nostræ presentari contempserit, & pro hac contumaciâ proscriptiois nostræ incidit sententiam. Deinde quoniam in ecclesiis Dei & Principum & Nobilium jura & libertatem grassari non destiterit, tam pro illorum injuriâ, quam pro multiplici contemptu Nobis exhibitò, ac præcipuè pro evidenti reatu Majestatis, & sub Fœdali jure legitimo, trinò edictò ad Nostram citatus audientiam, eo quod se absentasset, nec aliquem pro se misisset responsalem, contumax judicatus est, ac proinde tam Ducatus Bavaria quam Westphalia & Angaria, quam etiam universa, que ab imperiò tenuerit beneficia per unanimes Principum sententiam, in solemnî curiâ Wirziburg celebrata & adjudicata sunt. Nostroque juri addicta & potestati. Nos itaq; habitâ cum Principibus deliberatione communi ipsorum consiliò Ducatum, qui dicitur Westphalia & Angaria, in * divisimus, & consideratione meritorum, quibus dilectus Princeps noster Philippus Coloniensis Archiepiscopus ob honorem imperialis * coronæ promovendum & manutenedum nec rerum dispendia, nec persone formidans pericula, Gratia Imperialis promeruit privilegium: unam partem eam videlicet, que in Episcopatum Coloniensem & per totum

* Duo.

* Sceptri.

zum Partheburnensem Episcopatum protendebatur, cum omni jure
 & jurisdictione, videlicet cum Comitibus, cum Advocatis, cum
 Conductibus, cum Mansis, cum Curibus, cum Beneficiis, cum
 Ministerialibus, cum Mancipiis, & cum omnibus ad eundem
 Ducatum pertinentibus ecclesia Coloniensi legitimo donationis titulo
 Imperatoria liberalitate contulimus, & requisita à Principibus sen-
 tentia an id fieri liceret, adjudicata & communi Principum &
 totius curia assensu approbata, accedente quoque publicò consensu
 dilecti Consanguinei nostri Ducis Bernhardi, cui reliquam partem
 Ducatus concessimus; præmemoratum Archiepiscopum Philippum
 portione illà ducatus sua collata ecclesia vexillo Imperiali solemni-
 ter investivimus: Hanc igitur legitimam Majestatis Nostra do-
 nationem & investituram Coloniensi Ecclesie & sepeditò Principi
 nostro Philippo Archiepiscopo omnibusque suis successoribus confir-
 mamus, & in omne posteritatis ævum eis ratam permanere volen-
 tes, ne quis eam ausu temerario infringere, vel quomodo liber vio-
 lare attemptaverit, Imperiali edictò inhibemus, & hanc nostram
 constitutionem presenti privilegio aurea Excellentie Nostra Bulla
 insignito corroboramus authenticè: Testibus annotatis qui huic fa-
 cto interfuerunt, sunt autem hi. Arnoldus Trevirensis Archiepi-
 scopus. Wigmannus Magdeburgensis Archiepiscopus. Conradus
 Salsburgensis — & alii quam plures.

Signum Domini Friderici Rom.
 Imperatoris Invictissimi.

Monogramma.

Ego Godefridus Imperialis Aula Cancellarius, Vice Christiani
 Moguntinensis Sedis Archiepiscopi & Germania archicancella. re-
 cognovi. Acta sunt hac an. Dominica incarnationis MCLXXX.
 Indict. XIII. Regnante Domino Friderico Roman. Imperat. Invi-
 ctissimo, Anno regni ejus XXIX. Imperii verò XXVI. Feliciter.
 Amen. Datum in solenni curia in Gelinhausen in territorio Mo-
 guntino Idibus Aprilis.

(m) Vid. Merckelbach. apud Klock. Tom. 1. conf. 14. num. 71.

hi: Das im h. Reich Teutscher Nation die Bischöffe nicht bloß
 lich vor Geistliche / sondern auch vor weltliche Stände anzus-
 sehen.

(n) Add.

(n) Add. *Iter de Feudis Imperii cap. 14. §. 23. Rosenthal. de feud. cap. 7. concl. 29. num. 9. Conring. ad Lampad. pag. 347.*
 (o) *de Regal Lib. 1. cap. 4. num. 127.*

§. XI. Succedunt Principatus Seculares (sub quibus Archiducatus, Ducatus, Principatus in specie sic dicti, Marchionatus, Landgraviatus ac Burggraviatus Principales (p) comprehenduntur) quorum ut & Comitatum sublimi potestati, *coalitio* aliarum Regionum, insigne robur dudum circumposuit, pluribus quoque potentiam Regiâ non inferiorem conciliavit. Unde *Comitatus jam pridem & sic satis frequenter in unum corpus cogi capisse, circa Principatus id serius factum esse*, observat Conringius (q) Et Ulricus Obrechtus (r) ex Historiâ Germanicâ Monumentis luculenter ostendit, jam olim sæpius evenisse ut conjunctus Ducatui Comitatus, in titulorum descriptione & ipse Ducatus appellatione designaretur. Quod verò adhuc hodie singuli ferè Imperii Proceres, plures sub se Regionem habeant, vix hospes rerum Germanicarum ignorare poterit, & in tantâ evidentiâ observantiam Imperialem pluribus exemplis hâc in parte firmare velle, supervacaneum ducimus. (s) Equidem antiquiorum temporum memoriâ recolenti, unum, quod *coalitioni* diversarum Regionum obstare videretur, occurret. Cum enim Lotharius II. Imp. Henrico, genero suo, cui Bavaria (longè tum temporis amplissima, ipsamque Austriam complectens) addictè jam parebat, Saxoniam quoque subjecisset, & sic Henricus ille cui ob spiritus tantâ potentiam inflatos, Superbi cognomen inditum, universam Saxoniam & Westphaliam ab Albi ad Rhenum cum Bavaria aliisque Regionibus simul obtinisset, deinceps mortuò Lothariò Imp. successor ejus Conradus (in serie Regum

Regum Rom. prout etiam diplomatibus subscriptum, hujus nominis II. in Germanorum Regum serie III. ditionibus Henricum privaturus injustitiam possessionis duorum Principatuum obtendit, ita enim Helmoldus: (t) *Conradus Rex in solium regni levatus, Adalbertum in Ducatu firmare nisus est, injustum esse perhibens, quenquam Principum duos tenere Ducatus, nam Henricus duplicem sibi vendicabat Principatum, Bavaria atque Saxonia; Bellabant igitur hi Principes duorum sororum filii intestinis praeliis, & commota est universa Saxonia: idemque filio Henrico Leoni paternas possessiones repetenti oppositum fuisse, disertè memorat. Quod ipsum tamen quale fuerit, facile intelligitur. Ut enim de fontibus dissensionum inter Hohenstauffios & Guelfos, tum & quòd Henricus Leonis pater Conrado spem augustæ dignitatis prævertere cogitaverit, jam nihil addamus, quæ tamen Imperatorem altâ mente repostò habuisse, Otto Frisingensis (u) non obscurè prodidit, exempla plurium Principatuum sub uno capite junctorum & antea non defuerunt, & insequentibus temporibus complura contigerunt. De lege verò, quæ id prohiberet, nec vola, nec vestigium uspiam apparet. Præterea ipse sibi contradixit Conradus cum ita statueret, quippe qui (ut ex Helmoldo audivimus) Alberto Urso jam ante Marchioni, eique Principi, exuvias Henrici Leonis destinabat, eoque uni duos Principatus subesse posse fateri necessum habebat. Unde & aliæ exauktionis causæ in diplomate supra adductò allegantur. In universum verò ad hodierna tempora nihil inde concludi potest, eoque pertinent verba Cel. Autoris *Germania Principis (v) is postquam memoraverat majores Ducum Brunsvicens. inauditò exemplo duobus**

C

Duca;

Ducatibus simul imperasse, indeque quæstionem enatam esse, an unus Princeps duobus præesse queat Ducatibus? addit: *Hodie cum ad militaria servitia Germania Ducatus non amplius alligati sint, quis dubitabit, unam personam plures sustinere dignitates & imperare pluribus posse.*

(p) Quod autem sub his nominibus eæ demum Regiones hic intelligantur, quæ ab aliorum, præterquam communis Reip. imperiò liberae, ex datâ suprâ definitione satis intelligitur.

(q) *Ad Lampad. P. III. Cap. 5. §. 5.*

(r) *Prodrom. rer. Alsat. pag. 244.* ad quem locum alibi plura memorabimus.

(s) Exempla dabimus alibi.

(t) *Chron. Slav. cap. 54. num. 7. & cap. 72. num. 1. apud Leibnitz. Tom. 2. Script. rer. Brunf. & ex eo Alb. Stad. Chron. ad ann. 1138.* Histor. Bardevici apud Meibom. *Tom. III. S. R. G. pag. 62.*

(u) *De gest. Frider. I. Lib. 1. cap. 16. 18: Lib. 2. cap. 30.* Add. Abbas Ursperg. *ad ann. 1138.*

(v) *Lib. VI. cap. 4. §. 23.*

§. XII. Quodsi nunc hætenus dicta in unam summam colligamus, de observantia Imperiali (vv) circa coalitionem diversarum Germaniæ Regionum, ejusque legalitate, luculenter denuò constabit, & exinde de cæteris Regionibus, sigillatim haud memoratis faciliè judicari poterit. Equidem Civitates Imperiales (quas per totam ferè Germaniam ceu liberas quasdam Resp. administrari annotavit (x) Guicciardinus) quod attinet, constat utique, eas nec inter se, nec cum Principatibus & Comitatibus, itâ perfectè ac plenè coalescere posse, ut statum immediatis sibi nihilominus retineant, prius enim ob distantiam territoriorum fieri nequit, & utrumque ipsâ regiminis forma, à Principatuum & Comitatum rationibus planè diversa, impedit. Et sicut Civitas Imperialis, aliave Regio

statu

statu suo haud excidit, etiam si aliis Regionum Dominis certa quaedam jura debeat, modò characterem Statùs Imperii & immediatariis illibatum retinent. Ità vicissim Civitates, aliis Regionibus planè unitæ, Imperiales ac liberæ esse desinunt, etiam si pristinæ libertatis simulacrum aliquod retinuerint. Ex simulachris enim & modò administrandi externò, interiorem Civitatis formam, ejusque statum diducari non posse, per regulas Prudentiæ Civilis notissimum est. Quod si autem casus contingat, in quò id verè actum apparet, ut Civitas Imperialis ex conjunctione cum Principatu vel Comitatu, nullam prioris conditionis mutationem patiatur, ipsa associatio, potius ad instar foederis inæqualis se habebit, quàm ut veram *coalitionis* speciem constituat. Illud denique addimus, quibusdam Civitatibus Imperialibus integros Comitatus & Baronatus accessisse, eoque intuitu in Recess. Imp. de anno 1542. §. 92. Civitates memorantur, *so eine oder mehr Herrschafften auff dem Lande haben.* Et ipsum Instrum. Pacis Artic. VIII. §. 6. *regalia* ipsis confirmat, *cum omnimodà Jurisdictione intra muros & in territorio.* Hoc ipsum latius nunc prosequi, tum & ad reliquas thematis partes, supra enumeratas, pergere animum equidem induxeramus, verùm superveniens aliis impedimentis filum hâc vice abrumpere cogimur.

(vv) Quando ad eam firmandam exempla priorum seculorum in superioribus passim allegavimus, id non eò intuitu factum, ac si vel ad ipsa Carolingicorum tempora existentiam superioritatis territorialis referamus. Contrarium enim jam supra professi sumus. Quin ideo potius id fieri debuit, quòd quaedam ex memoratis *coalitionibus* ad hodierna usque tempora perstiterint, tum & observantia ex plurium seculorum memoria haud parum adstrueretur. (x) *In Descript. Belgii pag. m. 129.*

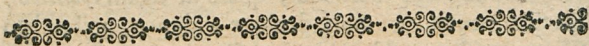
C 2

(y) Hoc

(1) Hoc, nimirum volumus, Civitates Imp. perinde coalescere non posse ac Basilicam inferiorem & superiorem, cum à diversis fundatoribus extractæ, diversisque imperiis subfuissent, tandem in unam urbem unamque Rempubl. coaluisse refert Ursus in *Hist. Basil.* & Æn. Sylvius in *Descript. Basil.*

(2) Ità de Dortmundâ Comitatum Dortmundensem, Ulma Comitatum Albec tenente vid. Knipschild *Lib. III. Cap. XII. §. 54.* add. Limn. *7. P. Lib. VII. passim & Tom. IV. Addit. ad Lib. VII. cap. 50.* ubi ex Fabri *Hist. Sæv.* refert: *quendam Werdenbergensem Comitem, libis dulciariis ab Ulmensibus acceptis, Albecensem Comitatum insunssisse*, de qua historiôlâ viderint alii. De Norimberga & Brema, vid. Hert. *d. Dissert. I. §. 16. ibique allegati.*

Tantum!

Corollaria.

I.

Quod in reliquis Jurisprudentiæ partibus ratio præstat, illud in jure Publico Germaniæ Historiam præstare, omninò verissimum existimamus.

II.

Prout verò generatim in rebus historicis & quæ traditione nituntur, circumspectè incedendum, ità quoque in Historia Germaniæ, non unâ cautione opus.

III.

Ad fidem Scriptorum mediî præsertim ævi dijudicandam, eadem Regulæ generales usüveniunt, quas alicubi *Launojus* suggerit, nimirum (1) iis potissimum auctoribus fides habenda, qui eodem tempore quo res gestæ sunt,

sunt, scripserunt; nisi autor æquè contemporaneus, pro-
bitatis & scientiæ nomine cognitus, contrariam senten-
tiam tueatur, aut aliunde pateat eos affectibus indulgisse.

IV.

(2) Post contemporaneos Scriptores, iis qui tem-
pora de quibus egerunt proximè attigerunt, magis cre-
dendum est, quam cæteris qui remotiores inde fuerunt.

V.

(3) Historici, qui videntur apocryphi, aut qui sunt
anonymi, recentiores item si rationi, aut constanti vete-
rum traditioni adversantur, nullius ponderis aut momenti
sunt habendi.

VI.

(4) Non facilè fides danda est Scriptoribus nostris
temporis, de antiquitatibus aliquid commentantibus,
nisi auctores veteres pro sua sententiâ allegent, & cum iis
exactè convenient.

VII.

Impeditissimam in Historia Francicâ ac difficillimam
septimi à natô Christô seculi Chronologiam esse, Viri
docti dudum observarunt, & vel sola controversia de an-
no emortuali *Dagoberti I.* satis evincit; Prout verò *Vale-*
sus, Mabillonus, & Coitius, solidè probatum dederunt, se-
decim regni *Dagobertini* annos, non à morte patris *Clota-*
rii II. sed à susceptô Regnô Austrasicô computandos
esse, ità memoratum *Dagobertum* annô 638, & non, quod
communior sententia vult, annô 644. demum obiisse,
defendemus.

IX.

Ut ut pactum quô venditor tributa fuudi in se recipit,
fisco non præjudicet, tamen ratione contrahentium non
omni effectû destituitur.

C 3

IX, Quan.

Quamquam responsa Mercatorum vulgò *Parere* dicta,
 Judex præcisè sequi non teneatur, cum tamen pro quò
 concepta, ut probabilem litigandi causam habentem, à
 refusione expensarum liberare valent.

ECK, almus Themidis cultor & arduus
 Audis, quod meritis convenit optimis.
 Laudandum hoc *Studii* non moriens decus,
 Quò **TU** mirificè condecoratus es.
 Hoc non imber edax, non aquilo potens
 Devastare valent, non fuga temporum.
 Accedit *pietas*, quæ, quia perplacet,
 Donabit monumentum ære perennius.
 Regalique situ pyramidum altius.
 Donis ergo **TUIS** gaudeo de bonis.

*Ità Nobil. Dno Respondenti Jurium Candidato
 benemeritissimo, Auditori ac Hospiti ob
 raras morum, ingenii, doctrinaque dotes
 singulariter sibi charò applaudit*

Dissertationis PRÆSES.

IN Themidis Cathedram dum te scandisse videmus,
 Ut tradas quo Jure queant coalescere Terræ,
 Integritas fidei qua Te veneramur Amice,
 Suadet, pauca Tuis thesibus postponere vota.
 Opramus cunctis quævis felicia cœptis,
 Ut studiis adsit summus Moderator Olympi.
 Et Veneranda Themis portas Tibi pandat honoris.

Sic

Sic rosa de spinis surget, tantique laboris
Multos accipies magno cum fœnore fructus.

*Honoris & amoris causa gratulabundi
paucula hæc apponunt*

COMMENSALES.

Angulus es, quales non continet *angulus* omnis:
Juris Consultos *angulus* omnis habet;
Sed non Juridici sunt veri nominis omnes,
Quos jam permultos *angulus* omnis habet.
Ast ECKI suavis, quo non mihi suavior alter,
Angulus es Themidos, Tu mihi crede, latens,
Ex quo proveniunt Ejusdem dogmata sacra,
Quæ collegisti ritè labore Tuo.
Sit Jus Naturæ Civilève Canonicumve,
Publica Jura sient; omnia trita Tibi,
Horum dat specimen Tua Dissertatio præsens,
In qua perdoctè *Publica Jura* doces,
Hic *Diversarum Coalitio* dum *Regionum*
Panditur à Musa, Suavis Amice, Tua.
Gratulor indè Tibi, præclaros gratulor ausus;
Sanè non tales *angulus* omnis habet.
Digna brabèa feres, mox tempora cinget Apollo,
Et Themis ipsa Tibi præmia justa dabit.

*Pauculis hæc Nobilissimo nec non Doctissimo
Dn. Auctori, Amico suo non è multis, ru-
di quidem Minervà, prolixò tamen cordis
affectu gratulari voluit, debuit*

CHRISTIANUS FRIDERICUS GOY.

Nomi-

Nomina, continuum tandem victura laborem,
 Et Tibi nunc merito publica vota canent.
 Ascendis celebrem dum nunc, Vir Amice, cathedram
 Insigni clari doctus ab arte Ducis:
 O precor, innumeros talis servetur in annos
 Cujus alit tantos impigra cura viros.

Hac paucula Nobilissimo ac Doctissimo Dn. Candidato Amico suo ac Fautori Dilectissimo, gratulabundus adscribere voluit

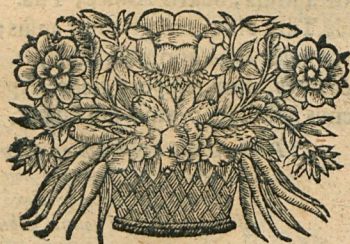
J. H. DILTHEY,
 J. U. S. Hanoviensis.

Virtutis soboles honor est: Non miror Amice,
 Matri cum studeas, ducere Te sobolem.

Ita Nobilissimum atque Doctissimum Dn. Candidatum gratulabundus excipit, amicus, qui

Jpsum Colit Decenter.

Marburg, Diss., 1708-78

ULB Halle 3
004 774 71X

f

TA-70L

nur 6 verknüpft

DISSERTATIO JURIS PUBLICI

DE

COALITIONE
NE DIVERSARUM
GERMANIAE
REGIONUM,

ASSISTENTE ^{QUAM} DIVINA GRATIA
In illustri Academia Marburgensi,

PRÆSIDE

Viro Nobilissimo Amplissimo & Consultissimo

DN. JOH. WILHELMO
Waldschmiedt /

U. J. D. Profess. Juris & Philosoph. Pract. Ordinario
h. t. Academiae **RECTORE** Magnifico,
Præceptore ac Patrono eternum Venerando,

Publicæ disquisitioni
Ad Diem XV. Martii MDCCLXIV.

IN AUDITORIO JCTORUM

submitter

A. & R.

JACOBUS ECK, Colonienfis.

Marburgi Castorum, Typis Henningi Mulleri, Acad. Typ.

6
860
1714, 1.

